

DIÀLEG

El color polític del Parlament Europeu

MARIA BADIA

Fa tan sols unes setmanes els catalans i catalanes tancàvem un cycle electoral que va començar fa poc més d'un any amb les eleccions municipals. Les eleccions europees, celebrades a tots els vint-i-cinc països membres de la Unió Europea, ens deixaven aquesta vegada un regust agre-dolç. Dolç perquè, a Catalunya, els ciutadans que han anat a votar ho han fet majoritàriament per una Europa més forta, unida i democràtica, compromesa amb el benestar de tots els seus ciutadans i ciutadanes, respectuosa amb la diversitat cultural i lingüística dels seus pobles, i també solidària amb els pobles del món. Però agre perquè més de la meitat dels electors han mostrat desconeixement, indiferència o desinterès per la Unió Europea, i és que tan sols poc més d'un 40%, a Catalunya, va acudir a les urnes!

Europa és molt més que un conjunt d'institucions burocràtiques de procediments complexos allunyats de la gent. Tanmateix, aquesta és una percepció generalitzada de la ciutadania, davant la qual, els pocs partits i candidates que ens vam dedicar a parlar d'Europa, a explicar-ne la importància que té per al desenvolupament i culminació de les polítiques que apliquem des de Catalunya i des d'Espanya, no vam reeixir. No vam saber transmetre que Europa és necessària també per avançar cap a un món més pacífic i segur, en tots els seus sentits, i on la veu d'Europa –una única veu– sigui més escoltada i també decisiva, assumint les seves responsabilitats en un marc de relacions multilaterals.

El debat, però, es va centrar en l'enfrontament en clau nacional, les discrepàncies infructuoses i no constructives, i no en com voldríem que fos l'Europa del futur. I els ciutadans van reaccionar amb apatia, davant l'esgotament dels temes que elecció rere elecció reapareixen a les primeres planes dels informatius, i amb poc interès en les qüestions que realment afecten la ciutadania europea, però que bona part de la gent no acaba d'entendre. I és aquí on la classe política i la majoria de partits no hem fet tots els esforços que caldria per acostar la realitat política europea a la ciutadania. Alguns, per-

què no ho hem sabut fer, i d'altres, senzillament, perquè no els ha interessat. Ara, però, veient els elevats índexs d'abstenció registrats, més val que entre tots fem un esforç de pedagogia si no volem que la Unió Europea perdi legitimitat, i menys en un moment com aquest, en el qual els ciutadans i ciutadanes haurien de tenir al cap la informació i motivació necessàries per ratificar la primera Constitució de la història de la Unió.

En el fons, no es tracta només d'una qüestió de pedagogia, sinó de legitimitat democràtica atès que votar en

punt decisiu de la història d'Europa. Han estat les primeres en una Europa de vint-i-cinc membres, celebrades dies abans de l'esperada aprovació de la Constitució Europea. Unes eleccions que suposaven l'oportunitat de la ciutadania per manifestar, ara a través del seu vot, el rebuig a la política d'alineació amb l'unilateralisme de l'administració republicana dels Estats Units que han fet alguns governs i partits europeus, especialment en la guerra de l'Iraq, que tan negatives conseqüències ens ha deixat. I també el rebuig a un model neoliberal de mercat

CARME PERIS

unes eleccions europees significa votar qui ens governarà, qui presidirà la Comissió Europea i quin "color polític" regirà el govern d'Europa. Un poder que, no podem oblidar-ho, tindrà també molt de pes a l'hora de decidir temes relacionats amb el reconeixement del català o amb l'encaix de les regions a la Unió Europea.

Però, com he dit, alguns no ens vam cansar de repetir la transcendència que tenien aquestes eleccions, unes eleccions que s'han celebrat en un

desregulat que defensa la dreta europea; unes eleccions on la ciutadania podia expressar la seva demanda de més Europa i d'una Europa millor: més forta, més pròspera, més justa, més sostenible, i més compromesa amb la pau, la seguretat i el respecte dels drets humans a tot el món.

Aquestes eleccions no han estat només una oportunitat per expressar aquests sentiments, sinó també per configurar una nova majoria que serà la que haurà de decidir temes clau i

transcendentals per a la vida del conjunt dels europeus.

Els diputats i diputades elegits hauran de donar el vistiplau a la proposta de candidat o candidata a presidir la Comissió Europea acordada pel Consell. I aquest vot és vinculant. Igualment, la Cambra haurà de pronunciar-se probablement en aquesta legislatura sobre l'adhesió de Bulgària i Romania prevista pel 2007, i potser també sobre l'adhesió de Croàcia i sobre l'inici de les negociacions amb Turquia.

A Europa es decideixen polítiques i es destinen recursos que incideixen en tots i cadascun dels problemes socials més rellevants. Així, el Parlament Europeu no només decideix en qüestions comunitàries, sinó que també ho fa sobre temes que ens toquen més directament: medi ambient, salut pública, mercat interior, seguretat marítima, transport, intercanvis culturals, serveis financers i protecció al consumidor.

D'aquí que el color polític del Parlament Europeu sigui tan important. No és el mateix que hi hagi una majoria del Partit Popular Europeu (el PPE ha aconseguit 279 diputats i diputades davant de 199 que tenen els socialistes)

que hi hagués una majoria socialista, perquè, per exemple, no és igual una presidència proposada pel Partit Popular Europeu, d'orientació atlantista, fragmentador de la unitat europea, i favorable a fer d'Europa un gran mercat desregulat, que una presidència de la Comissió profundament europeista i disposada a promoure el projecte europeu en una Europa ampliada, del creixement econòmic sostenible i socialment responsable. I en aquest sentit, la proposta que ha fet el Consell Europeu perquè el fins ara primer ministre portuguès, José Manuel Durão Barroso, presideixi la Comissió Europea, és una clara mostra d'aquesta significativa diferència. Perquè no podem oblidar que Barroso va ser l'amfitrió de la cimera de les Açores, l'escenari que va donar la volta al món per ser el preludi de la intervenció armada a l'Iraq, i que ha portat, entre d'altres tràgiques conseqüències, la divisió de la Unió Europea. Tot plegat, un demèrit fonamental per a un candidat a la presidència del govern d'Europa.

No és el mateix l'Europa de la precarietat i la competitivitat a la baixa que l'Europa de l'ocupació de qualitat i del desenvolupament sostenible, ni tampoc una Europa decidida pels governs que una Europa on els ciutadans i ciutadanes tinguin l'última paraula.

Per això crec que és vital conscienciar-nos de la importància de la política europea, ja que, si la nostra destinació comuna és la de construir junts el futur, el futur d'Europa dependrà de la voluntat política dels seus ciutadans i ciutadanes.